

BOLDOG(TALAN)OK ÉLETMINŐSÉGE

ÉGI/FÖLDI POKLA ÉS PARADICSOMA

SZABAD ÖTLETEK/IDÉZETEK/DOKUMENTUMOK

PETŐFI SÁNDOR

KUN LÁSZLÓ KRÓNIKÁJA

Fene gyerek volt az a Kun László,

Magyarország egykori királya!

Kun Lászlónak azért híták őt, mert

A kunokkal volt cimboraságba'.

Az igaz, hogy torkára forrt az a

Kun barátság, benntörött bicskája...

De ez már a vége; kezdjük elől,

Ne hágjunk rá a szép rend nyakára.

Amit mondtam, újra csak azt mondom:

Fene gyerek volt biz őkegyelme;

Az ördög se' tudja, hogy mi volt több,

Emberség-e vagy kutyaság benne?

A koronát még kölyök korában

Nyomintották a fejére néki,

S már csatázott siheder korában,

És vala nagy az ő vitézségi.

Ottokárral, híres cseh királlyal,

Keveredett kemény háborúba,

És pediglen Ottokár alól e

Háborúban a gyékényt kihúzta.

A cseheknek nagy királya ott a

Csatatéren a fűbe harapott,

Lászlót pedig nem tekinték másképp,

Hanem csak úgy, mint egy új csillagot.

Hazament ám, hanem otthon bezeg

Fenekestül fölfordult az ország,

Olyan volt, mint a Csáki szalmája,

És e bajt a nagyurak okozták.

Természetes, hogy mikor a macska

Nincs otthon, az egerek táncolnak...

A nagyurak kapták magokat hát,

Egymással mind rútol hajba kaptak.

László király, szerelmes öcsénk,

Már most aztán fogj erősen hozzá...

Dehogy fogott, dehogy fogott! kisebb

Gondja is nagyobb volt, mint az ország.

Nekilódul, becsap a kunokhoz,

S haza gondját eltemeti szépen

Kun legények telt kupái mellett,

Kun menyecskék dagadó ölében.

És amidőn hites felesége

Szót emelne e miatt előtte,

Egy szikrát sem teketóriázott,

Azon módon elkergette őtet.

S melege lett pap uraiméknak,

Kegyetlenül szorult a kapcájok,

László király a pogány kunokat

Fosztogatni uszította rájuk.

Meghallja ezt a szentséges pápa,

S haragjában adtateremtettéz,

És meghagyja egyik püspökének:

"Rendcsinálni magyarokhoz elmégysz!"

És el is jött azonnal a püspök,

S odavitte jó móddal a dolgot,

Ugy szívére beszélt a királynak,

Hogy elméje javuláson forgott.

Meg is javült, istenes szándékból

Megtéríté papok veszteségét,

A kunoknak sátorát elhagyta,

S visszavette elvert feleségét.

De egyszerre más jutott eszébe...

Gyűléseztek a papok Budában...

Megunta a locsogást-fecsegést,

S szétzavarta őket hamarjában.

Fenyegeti a pápa követe,

A püspök, hogy majd átkot vet rája...

Bánja is ő! galléron csípeti

A szent embert és tömlőcbe zárja.

És a régi tivornyázó élet

Alvó zaját újra fölkelte,

Fölkereste a kún cimborákat,

S ott virított rózsaszínű kedve.

Megcsóválta fejét a nemzet, és

Szólt: "Ami sok, az csak sok, hiába!

Ha ez így tart, belénk üt a mennykő."

S László komát betették fogságba.

Nem sokáig üldögélt a hűsön,

Kinyitották tömlőcét és szóltak:

"Lángban, vérben áll a haza, király,

Jer és győzd le a kún lázadókat!"

"Rajta tehát!" fölkiálta László,

"Ei, utánam élet és halálra!

Rég vagy, kardom, a homályban... mostan

Vess homályt a nap koronájára!"

És vezette hadát a kunokra,

S ráncba szedte őket nagy csunyául,

Kit levert a harcmezőn közülök,

Kit pedig kiűzött a hazából.

S megragadta a kormányt erősen,

Megmutatta, hogy ő milyen férfi,

Hogy ő nemcsak a korhelykedést, de

A nemzetnek ügyeit is érti.

A gonoszak meghunyászkodának,

S a királyra reszketéssel néztek,

A jók szívét pedig seregestül

Szállták meg a mosolygó remények.

De alig hogy elmosolyodott a

Nemzet, újra lebiggyedt a szája,

Mert azt vette észre, hogy istentől

Ujra elrugaskodott királya.

El bizony, de mennyire! naponként

Veszettebbül süllyedt a piszokba...

De még egyszer fölemelte fejét,

Fölgyúlt szíve, és égett lobogva,

A berontott kúnok és tatárok

Meggörnyedtek karja erejétül,

Még egy cserfa-koszorút hozott az

Ifju király a harc mezejéről.

Akkor aztán jó éjszakát, erkölcs!

Belemászott nyakig a mocsárba,

És valódi szent volt ekkoráig

Ahhoz képest, ahogy mostan járta.

Egy tivornya a másikat érte,

Sátor alatt élt, mint a cigányok,

Véle régi korhely cimborái

S véle a kún és tatár leányok.

Hanem egyszer ilyen szókat hallott:

"Laci pajtás, meghalálozik kend!"

S három ember úgy oldalba szúrta

Őfelségét, hogy még meg se' nyekkent.

Pest, 1848. július

*

20:10, Kedd (június 5.), DUNA Televízió

A papa szolgálati útra ment

(Otac na službenom putu)

jugoszláv filmdráma, 135 perc, 1985

rendező: Emir Kusturica

forgatókönyvíró: Abdulah Sidran

zeneszerző: Zoran Simjanović

operatőr: Vilko Filač

vágó: Andrija Zafranović

szereplő(k):

Moreno D'E Bartolli (Malik)

Mira Furlan (Ankica)

Mirjana Karanović (Anya)

Miki Manojlović (Apa)

Mustafa Nadarević (Mesa sógora)

Feliratozva a teletext 333. oldalán.

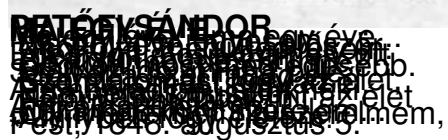
Közép- és Kelet-Európa szocialista országaihoz hasonlóan az ötvenes évek Jugoszláviájában is személyi kultusz van. A Tito vezette országban a félelem és a rettegés az úr, a politikai rendőrség bármikor, bárkit indok nélkül letartóztathat. Egyik nap a kis Malik édesapját is elviszik, a régi szeretője jelentette fel. A férfit bányamunkára ítélik. Az édesanyja mindent megtesz, hogy a boldog család látszatát megőrizve eltitkolja fia elől az igazat. Azt hazudja neki, hogy a papa szolgálati útra ment. Ám eljön az idő, amikor Maliknak szembe kell néznie az igazsággal.

*

„Ezen napon fordultam Nagy László visszatér...”

<http://mennyi.blog.nepsport.hu/archives/2012/06/04/Szinhaz/>

BUDAÖRSI PASSIÓ

lak, a
 E...
 O...
 A...
 V...
 M...
 F...
 I...
 M...
 N...
 E...
 E...
 E...
 E...
 S...
 "S...
 "S...
 A...
 T...
 I...
 F...

<http://adabank.transindex.ro/inchtm.php?kod=231>

[illegible]

[illegible][illegible]